

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΑΔΑ 3, ΤΑΧ. Δ/ΝΣΗ 102 37 ΑΘΗΝΑ - Φ. 31 (1891) 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1990 - Δρχ. 300

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Κάτι κινείται

για τον εκσυγχρονισμό
των επιχειρήσεων

Έρευνα του ΣΤΑΘΗ ΧΑΪΚΑΛΗ

Συγκλονιστικές
αλλαγές
στον κόσμο
αλλά η Ελλάδα
επιμένει
να χτενίζεται

Του ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΝΟΥ

τοχών, εάν η πώλησις της μετοχής γίνει εις χρονικόν διάστημα έλασσον του έτους από της αγοράς. Η λύσις αυτή επιτυγχάνει τους εξής στόχους ήτοι:

α) εξοθελίζει, ή έστω αισθητώς περιορίζει τας αγοράς και τας πωλήσεις μετοχών από τους τζογαδόρους.

β) δημιουργεί φορολογητέαν ύλην, και μάλιστα δι' εισοδήματα αποκτώμενα ακόπως.

γ) επαναφέρει την αγοραπωλησίαν μετοχών εις τους επενδυτάς, των οποίων μάλιστα περιορίζει τους κινδύνους από τεχνητάς αυξομειώσεις της αξίας των μετοχών, εξυπηρετώντας ούτω την υγιή χρηματοδότησιν των επιχειρήσεων και τον σκοπόν προς πραγμάτωσιν του οποίου εθεμοθετήθη το Χρηματοπιστήριον.

Μετά τιμής
ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

Δικηγόρος
Ναυαρίνου 15 106 81 Αθήνα
10 Ιουλίου 1990

Πού πάμε ξυπόλητοι στ' αγκάθια;

Κύριε Διευθυντά,

Ο καθηγητής Σ. Θεοφανίδης κλείνει το άρθρο του, που δημοσιεύτηκε στον Ο.Τ. της 5.7.90 με τον τίτλο: «Πώς θα έπρεπε να εκτιμηθούν επιστημονικά τα συν και πλην της Χρυσής Ολυμπιάδας 1996», με το παρακάτω επιχείρημα: «Όταν ο Περικλής δημιούργησε τον Παρθενώνα δεν υπολόγισε το λογιστικό κόστος του... Αν το υπολόγιζε, δεν θα είχαμε ένα από τα τελειότερα δημιουργήματα στον κόσμο...».

Επιχείρημα που συμπληρώνει όσα αναφέρει ότι έπρεπε να περιέχει μια ολοκληρωμένη ανάλυση (που δεν έχει γίνει όπως δέχεται) για να υπάρχει δυνατότητα «έγκυρης και επιστημονικής αδιαμφισβήτητης θέσης» και «ποσοτικής εκτίμησης του συνολικού κόστους και οφέλους των Ολ. Αγώνων» και να είναι πειστικές οι απόψεις για τις επιπτώσεις τους «στην ευημερία μας, χρηματική και πραγματική». Και δηλώνει, αρχίζοντας το άρθρο του, ότι παρατηρεί με λύπη του ότι πολλοί, χωρίς να έχουν κάνει μια τέτοια αξιολόγηση «εκφοράζονται με αυθεντία γι' αυτήν ως: πολυξέοδη πολυτέλεια, οικονομική απερισκεψία και άλλα ηχηρά παρόμοια».

Το επιχείρημα που κλείνει το άρθρο του ο κ. Σ.Θ. ομολογώ ότι με εντυπωσίασε και με έκανε, προς στιγμή, να ξεχάσω τις αντιρρήσεις που μου δημιούργησε το άρθρο όσο το διάβαζα. Ότι δηλ., αν δεν έχει κανείς τις απαιτούμενες ειδικές γνώσεις και δεν έχει κάνει μια πλήρη ανάλυση για ένα θέμα, δεν μπορεί να διατυπώνει αρνητικές απόψεις γι' αυτό και μάλιστα αποκάλυπτα. Ενώ, παρά το ότι δεν έχει κάνει την ανάλυση αυτή αν και έχει τις απαιτούμενες ειδικές γνώσεις, μπορεί να διατυπώνει, έστω κάπως συγκεκαλυμμένα, ευνοϊκές απόψεις για το θέμα.

Ότι, ακόμα, θεωρούνται πολιτιστικό και πνευματικό αγαθό «με παιδαγωγική - ψυχική ωφέλεια» οι Ολυμπιακοί Αγώνες, όπως γίνονται βέβαια σήμερα,

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ

Προπομπός ενός άλλου βραβείου

Κύριε Μαρίνο,

Δεχθείτε παρακαλώ τα θερμά μου συγχαρητήρια για την τιμητική διάκριση που σας έγινε με την απονομή του Ευρωπαϊκού Βραβείου Δημοσιογραφίας 1989.

Εύχομαι αυτή η διάκριση να είναι ο προπομπός ενός άλλου βραβείου για το οποίο πιστεύω ότι θα είστε ακόμα πιο υπερήφανος. Το βραβείο αυτό θα μπορούσαμε να το τιτλοφορήσουμε «Βραβείο αναγνώρισης απόψεων Γ. Μαρίνου» για τις μαχητικές προσπάθειες που επί χρόνια καταβάλλετε μέσα στο χώρο των δραστηριοτήτων σας με αντικείμενο σκοπό την αναβάθμιση στην πατρίδα μας της πολιτικής, οικονομικής και πνευματικής ζωής και που θα εκφράζετε με τα θετικά αποτελέσματα που θα προκύψουν από μία υπεύθυνη και συνειδητή προσπάθεια όλων μας που δεν θα αργήσει να πραγματοποιηθεί.

Γι' αυτή την προσπάθεια και γι' αυτό το αποτέλεσμα είμαι αισιόδοξος. Και πάλι θερμά συγχαρητήρια.

Με εκτίμηση
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΛΑΤΗΣ
Δ/ντής Εμπορικής Τραπέζης
Κεντρικού Κα/τος Πειραιά
Πειραιάς 26.3.1990

με τον αθέμιτο ανταγωνισμό - ντοπάρισμα κλπ., το χορό των εκατομμυρίων, το όργιο της διαφήμισης, τα αστρονομικά ποσά που εξασφαλίζουν όσοι πάρουν μετάλλια αλλά και όλοι οι αγωνιζόμενοι που προβάλλουν κάποια προϊόντα κλπ. Με την εκμετάλληση των πάντων, ακόμα και της Ολυμπιακής Φλόγας, από την οποία, ευτυχώς, γλύτωσε μόνο η δάφνη... Ότι ελπίζει πως «η Χρυσή Ολυμπιάδα θα βρει τον κατάλληλο Μελετητή Προγραμματιστή και Αξιολογητή της, ώστε να αποτελέσει πηγή εθνικής προκοπής και υπερηφάνειας για όλους τους Έλληνες». Τη στιγμή που ο ευμεγέθης τόμος υποστηρίξεις της Χρυσής Ολυμπιάδας έχει τυπωθεί από καιρό και έχει διανεμηθεί ήδη σε εκατοντάδες και που, βέβαια, δεν φαίνεται να υπάρχει διάθεση (και ασφαλώς χρόνος) για άλλες μελέτες.

Όμως, πολύ γρήγορα, και σ' αυτό συνετέλεσε και το τελευταίο περί Μελετητή - πηγή εθνικής προκοπής, ο εντυπωσιασμός μου, από το επιχείρημα με το οποίο έκλεισε το άρθρο του ο κ. Σ.Θ., εξανεμίστηκε.

Και πρώτο, επειδή ο Περικλής με την εξουσία που είχε και με τις συνθήκες της Αθήνας (αλλά και του περιγυρού της) εκείνη την εποχή, μπόρεσε να δημιουργήσει τον Παρθενώνα χωρίς να υπολογίσει το λογιστικό κόστος, αφού η Αθήνα τότε είχε τα απαιτούμενα πλεονάσματα αλλά και τις προοπτικές που τις επέτρεπαν να τα διαθέσει έτσι και όχι για τις αυριανές, δύσκολες μέρες - ακόμα και για τη μεταφορά της εκτός Λεκανοπεδίου. Ενώ ο κατάλληλος Μελετητής της Χρυσής Ολυμπιάδας, έστω και αν βρεθεί, πέρα από μια ωραία και αξιολογη μελέτη που θα πείσει όσους δέχονται τη στάθμιση των παραμέτρων που θα καταλήξει να δεχτεί, δεν θα κάνει σταθμίσεις και παραδοχές που να δέχονται οι πάντες. Αλλά και αν τους πείσει, τι έγινε; Έχει την εξουσία να πραγματοποιήσει τα έργα που πρέπει να γίνουν και μάλιστα σύμφωνα με τη μελέτη; Άλλοι έχουν αυτή την εξουσία και ήδη ξεκίνησαν χωρίς να τον ρωτήσουν. Και έχουν άλλους τρό-

πους και μεθόδους να πείθουν, ενώ δεν έχουν καμιά ανάγκη από ολοκληρωμένες μελέτες, έστω και αν επιβεβαιώνουν τις επιλογές τους. Γιατί βάζουν περιορισμούς και δεσμεύσεις που ως εξουσία απεχθάνονται αφού περιόριστους «κατά τα καλά και συμφέροντα» χειρισμούς που παρουσιάζονται «αναγκάσι» στην πορεία εκτέλεσης ενός έργου.

Έπειτα, τι να τους πει ο Μελετητής. Ότι η χώρα μας δεν βρίσκεται στην εποχή της Αθήνας του Περικλή, δηλ. πρώτη δύναμη στον (γνωστό) κόσμο, με όλες τις προοπτικές μπροστά της (δυσνητικά έστω), αλλά... Χιλιοειπωμένη η κατάσταση της χώρας μας και είναι άχαρο να επαναλαμβάνονται συνεχώς τα ίδια.

Αλλά ο κ. Σ.Θ., ως οικονομολόγος, ξέρει την κατάσταση της χώρας μας. Πώς επομένως ελπίζει να βρεθεί Μελετητής για να αποτελέσει η Χρυσή Ολυμπιάδα πηγή εθνικής προκοπής... και ανακατεύει ταυτόχρονα τον Περικλή; Γιατί δεν αναφέρεται καλύτερα στα χρόνια αμέσως μετά τον Πελοποννησιακό πόλεμο; Μ' αυτή την αναφορά - σύγκρισή του, δεν αντιλαμβάνεται ότι δικαιώνει όσους δεν έχουν εμπιστοσύνη στις κατασκευές των οικονομολόγων, έστω και αν αποτελούν πολύτιμες μελέτες με πλήθος διαγράμματα και μαθηματικούς τύπους;

Γιατί η οικονομική (όπως διάβασα κάπου) είναι περισσότερο σχέσεις, έστω και αν ασχολείται όλο και περισσότερο με αριθμούς. Και έστω κι αν έχει μεγάλες δυνατότητες, πρώτον, δεν αποφασίζει η ίδια για την υλοποίηση των αναλύσεων - σχεδιασμών της και, δεύτερον, σ' όλες τις αναλύσεις - σχεδιασμούς της πρέπει να κάνει υποθέσεις και παραδοχές (με συσχετισμούς) για πλήθος παραμέτρους που επηρεάζονται από το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Και δεν είναι πάντα δυσκολότεροι στην εκτίμησή τους αυτοί που βασίζονται σε μελλοντικές συνθήκες. Και μ' αυτές τις υποθέσεις κλπ., που δεν είναι μόνο στην αρμοδιότητα της οικο-

νομικής, έχει δεινοπαθήσει πολλές φορές η ανθρωπότητα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα πρέπει να σταματήσει η προσπάθεια όλο και σωστότερης στάθμισης των παραμέτρων που επηρεάζουν τις ανθρώπινες δραστηριότητες.

Τελειώνοντας. Ένας απλός συσχετισμός της κατάστασης της χώρας μας με την Αθήνα της εποχής του Περικλή ή τις άλλες χώρες που διεκδικούν την Ολυμπιάδα του 1996, θα μας κάνει, έστω και χωρίς ολοκληρωμένες μελέτες να αναρωτηθούμε: «Πού πάμε ξυπόλητοι στ' αγκάθια»;».

Φιλικά
Γιάννης Μαρκάκης
Χανιά 7-7-90

Καταρέουν παντού πλην της Ελλάδος...

(...) Είναι τραγελαφικό να (αυτο)καταρέει παντού ανά την υφήλιον ο Μαρξισμός, τόσο ως πράξη, όσο και ως θεωρία και εδώ, εις την ευδαίμονα μακαριαν Ελλάδα του τέλους της δευτέρας μετά Χριστόν χιλιετηρίδος να αναβιώνουμε, να νεκρανασταίνουμε την ζοφερά δεκαετία του 1930. Είναι τραγικό ο Ελληνικός Λαός δια της ψήφου του να επιλέγει την οριστική του ένταξη στον θλιβερό τρίτο κόσμο, καθ' ην στιγμήν οι χώρες του τελευταίου πασχίζουν εν αγωνιώ να τον εγκαταλείψουν. Είναι ειρωνικό να επιλέγουμε τις α-νόητες ειδικές κρατιστικές - εξουσιαστικές συνταγές του περιανύμου «κινήματος» και της εκούσης χάσει τον πολιτικό - ιδεολογικό μπουσούλα Αριστεράς, την ώρα που οι χώρες του υπαρκτού ολοκληρωτισμού επέλεξαν ανεπιστρεπτή την οδό της Ελευθερίας και την πνευματικής αναζητήσεως.

Αλήθεια, ως πότε άραγε ο Ελληνικός Λαός θα σαγηνεύεται από τον αφελή επαναστατίζοντα σοσιαλισμό των αμερικανικών πανεπιστημιακών θιθλιοθηκών της δεκαετίας του 1960 και τις εμφυλιοπολεμικές ψυχώσεις; Ως πότε θα δίνει τέτοια ιλιγγιώδη ποσοστά σε κόμματα που εκφράζονται δια της Νεάντερταλ κακεντρέχους μπαλκάνσκι «Αυριανής»; (...).

Ευχαριστώ για την φιλοξενία
ΙΩΡΔΑΝΗΣ ΑΝΑΝΙΑΔΗΣ
Ευρυμέδοντος 26
104 35 Αθήνα, 27.3.90

Ιδιωτικοποίηση των δημοσίων οργανισμών

Αγαπητέ κ. Μαρίνο

Είναι πολύ επίκαιρο αλλά ταυτόχρονα και σοβαρό το πρόβλημα των υπεργικών ελλειμμάτων του δημοσίου τομέα στη χώρα μας. Σίγουρα, με το γεγονός αυτό είναι άμεσα συνδεδεμένοι οι δημόσιοι υπάλληλοι των οργανισμών, αλλά πολύ περισσότερο συνδέονται με αυτό οι έκτακτοι υπάλληλοι του δημοσίου, των οποίων το πρόβλημα ξεφεύ-

>>>

γει από τα κυβερνητικά πλαίσια και αγίζει τον κοινωνικό προβληματισμό (...).

Οποιαδήποτε απόφαση και αν ληφθεί θα είναι κρίσιμη για την εθνική οικονομία μας, της οποίας τα ελλείμματα τροφοδοτούνται περισσότερο από τις δαπάνες πληρωμών προς τους συνταξιούχους και δημοσίους υπαλλήλους. Ωστόσο, διαπιστώνοντας την κρισιμότητα της σημερινής οικονομικής κατάστασης συμπεραίνουμε ότι τα περιθώρια πειραματισμών και εναλλακτικών λύσεων είναι πολύ περιορισμένα. Έτσι θα πρέπει να καταλήξουμε σε αποφάσεις που θα δώσουν λύσεις σωτηρίας και αναπτυξιακές τόσο για την εθνική οικονομία όσο και για το κοινωνικό σύνολο.

Στην δεδομένη στιγμή παρατηρούμε ότι οι δημόσιοι οργανισμοί είναι οι πιο προβληματικές επιχειρήσεις που οδηγούν το κράτος σε οικονομικό μαρμαίωμα πετυχαίνοντας έτσι την κρίση στον παραγωγικό ιδιωτικό τομέα. Παρόμοιες καταστάσεις, όχι φυσικά σε τόσο μεγάλο βαθμό έτυχε να συμβαίνουν και σε άλλα κράτη της Δυτικής Ευρώπης, οι οποίες όμως αντιμετωπίστηκαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και φέροντας τα θετικά αποτελέσματα. Στην προκειμένη περίπτωση οι δημόσιοι οργανισμοί αν συνεχίσουν να παραμένουν στον δημόσιο τομέα τότε το μόνο αποτέλεσμα, που θα μπορεί να υπάρξει για την οικονομία θα είναι η συνεχής τροφοδότηση των ήδη υπάρχοντων ελλειμμάτων φέρνοντας την χώρα μας σε κατάσταση πλήρους αδιεξόδου.

Πιστεύω ότι με αυτόν τον τρόπο δεν οδηγούμαστε σε λύση αλλά σε βέβαια παράλυση. Λαμβάνοντας την απόφαση της ιδιωτικοποίησης των δημοσίων οργανισμών, δίνουμε «το φιλί της ζωής» στην οικονομία μας. Τα οικονομικά αποτελέσματα μιας τέτοιας πολιτικής είναι σαφώς ευνοϊκά για την οικονομική πορεία της χώρας μας. Γιατί η απόδοση ενός δημοσίου οργανισμού στην ιδιωτική οικονομία απαλλάσσει το δημόσιο και την κάλυψη των ελλειμμάτων του. Και κατά δεύτερο, λόγω, γεμίζει τα δημόσια ταμεία με τα ποσά από την πώληση των μετοχών του οργανισμού. Και τελευταίο θέβαιο είναι το γεγονός της είσπραξης φόρων από την λειτουργία της νέας ιδιωτικής πλέον επιχείρησης. Σε αυτήν την περίπτωση το κράτος αντί να πληρώνει θα εισπράττει.

Υπάρχει φυσικά η δυνατότητα η πολιτική αυτή αντί να εμφανιστεί σαν «παράδοση» και «ξεπούλημα» του δημοσίου τομέα στον ιδιωτικό, να πάρει μια διαφορετική διάσταση. Η ιδιωτικοποίηση των δημοσίων οργανισμών να γίνει με την πώληση κατά προτεραιότητα των μετοχών τους στους εργαζομένους του ίδιου του οργανισμού και στους καταναλωτές και σε ένα μικρό ποσοστό στους υπόλοιπους ενδιαφερόμενους ιδιώτες. Έτσι οι υπάλληλοι αρχίζουν να συνδέουν τα συμφέροντά τους με την πορεία των εταιριών τους μέσα στην αγορά. Αλλάζοντας έτσι την συμπεριφορά τους απέναντι στην εταιρία, που είναι τώρα μέτοχοι, αλλά και προς το κοινωνικό σύνολο. Αυτή η φιλελεύθερη πολιτική όπου εφαρμόσθη-

Κινδυνεύουμε ή όχι από το «Δημόκριτο»;

Με την ευκαιρία της πυρκαγιάς στα Εργαστήρια του Ινστιτούτου Φυσικοχημείας του Ε.Κ.Ε.Φ.Ε. «Δημόκριτος», επανήλθε στη δημοσιότητα το θέμα των κινδύνων από ανεξέλεγκτη έκλυση ραδιενέργειας στο περιβάλλον.

Η Εταιρία Ελλήνων Πυρηνικών Επιστημόνων (ΕΕΠΕ) παρακολουθεί με ενδιαφέρον τη σχετική αρθρογραφία και τις αντίστοιχες αντιδράσεις του κοινού, από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τον Τύπο. Σε μερικές περιπτώσεις, οι αντιδράσεις αυτές ενέχουν κάποια δόση δυσπιστίας προς τις επίσημες ανακοινώσεις, δικαιολογημένο ίσως κατάλοιπο κακής εμπειρίας από το παρελθόν, όπου στην περίπτωση του πυρηνικού ατυχήματος του Τσέρνομπιλ η πληροφόρηση από τις επίσημες αρχές δεν ήταν πάντοτε επαρκής και υπεύθυνη.

Για την περίπτωση του συγκεκριμένου ατυχήματος στο «Δημόκριτο» και την έλλειψη οποιουδήποτε κινδύνου από έκλυση ραδιενέργειας προς το

περιβάλλον, οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι η πληροφόρηση του κοινού από τις υπεύθυνες αρχές, υπήρξε άμεση και σαφής, βρισκεί δε σύμφωνη και την ΕΕΠΕ. Επίσης η ΕΕΠΕ, επιθυμεί να υπενθυμίσει ότι μεταξύ των σκοπών της εταιρίας είναι και η διαρκής παρακολούθηση όλων των πυρηνικών δραστηριοτήτων, στον Ελληνικό και Διεθνή χώρο και η αντίστοιχη υπεύθυνη και ανεξάρτητη ενημέρωση του Ελληνικού κοινού, όταν αυτό καθίσταται αναγκαίο.

Τέλος, ελπίζει ότι οι διοικήσεις του Δημόκριτου και της Ελληνικής Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας δεν θα περιοριστούν μόνο στην παρούσα ενημέρωση του κοινού αλλά ανεξάρτητα από το πρόσφατο συμβάν θα θέσουν σε άμεση εφαρμογή ένα ευρύτερο πρόγραμμα ενημέρωσης και σε θέματα πυρηνικής ενέργειας, πυρηνικής ασφάλειας και προστασίας. Μια τέτοια προσπάθεια θα έχει και την αμέριστη συμπαράσταση των επιστημόνων, μελών της ΕΕΠΕ.

Με εντολή του Δ.Σ.
Ο Πρόεδρος
ΚΑΘ. Ν. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ
ΚΠΕ «Δημόκριτος»
Αγία Παρασκευή, Αττικής
13 Ιουλίου 1990

κε σε αρκετά κράτη της Δυτικής Ευρώπης έφερε θριαμβευτικά αποτελέσματα. Πιστεύω ότι ακολουθώντας αυτή την πολιτική στους δημοσίους οργανισμούς και όχι μόνο, η νέα κυβέρνηση θα κάνει το έργο της ακόμη πιο παραγωγικό για τον τόπο.

Στο σημείο στο οποίο θα ήθελα να επιμείνω είναι το ζήτημα των εκτάκτων του δημοσίου και η οριστική λύση που πιστεύω ότι δίνεται μέσα από την άσκηση μιας φιλελεύθερης πολιτικής. Ασκώντας η νέα κυβέρνηση μέσα στα πλαίσια του φιλελευθερισμού, την ιδιωτικοποίηση των δημοσίων οργανισμών ταυτόχρονα επιλύει και το πρόβλημα των εκτάκτων του δημοσίου που τώρα όμως ανήκουν στην πλέον ιδιωτική επιχείρηση. Έτσι μέσα από αυτό μετατίθεται εξ' ολοκλήρου το πρόβλημα στις ιδιωτικές πλέον επιχειρήσεις και στις διοικήσεις τους. Διοικητικά συμβούλια στα οποία υπερέχουν αριθμητικά οι εργαζόμενοι που τώρα πια έχουν γίνει μέτοχοι και ιδιοκτήτες του οργανισμού με συνέπεια να επέλθει αλλαγή στον τρόπο σκέψης και αντιμετώπισης προς κάποιο συνάδελφό τους ο οποίος είναι αντιπαραγωγικός, βλέποντας έτσι την ίδια την εταιρία. Έτσι τώρα η ίδια η εταιρία είναι σε θέση να εκτιμήσει τις ανάγκες και της δυνατότητες της και να αποφασίσει από μόνη της αν θα κρατήσει ή όχι, όλον τον αριθμό ή ένα μέρος των εκτάκτων που της είχαν φορτωθεί ψηφοθυρικά.

Ανοίγεται πλέον ο δρόμος για την εταιρία να κινηθεί ελεύθερα και χωρίς ρουσοφτολογικούς κομματικούς παρεμβατισμούς, να λειτουργήσει σύμ-

φωνα με τους δικούς της στόχους που σίγουρα είναι περισσότερο προσιτοί από ότι πριν, μέσα στην ελεύθερη αγορά. Με αυτόν τον τρόπο γίνεται η ευκαιρία σε κάθε ψηφοθηρικά διοριζόμενο έκτακτο υπάλληλο να κερδίσει από μόνος του την θέση που επιδιώκει, γιατί τώρα πλέον εφαρμόζεται ο θεσμός της αξιοκρατίας ο οποίος είχε παραγκωνισθεί από το κομματικό ρουσφέτι και το πολιτικό κόστος. Αφήνεται τώρα να λειτουργήσει ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης μέσα στον οργανισμό εξετάζοντας με αντικειμενικά κριτήρια τα προσόντα και τις αποδόσεις του καθενός, διαμορφώνοντας έτσι το σημείο ισορροπίας που θα πετυχαίνει την δυνατή ανάπτυξη του ιδιωτικού πλέον οργανισμού και την ουσιαστική προσφορά στο κοινωνικό σύνολο.

Ακολουθώντας αυτή την οδό παρατηρούμε ότι η ανάμιξη της νέας κυβέρνησης στο θέμα των εκτάκτων είναι μηδαμινή. Ο κύριος και βασικός της ρόλος βρίσκεται στην ιδιωτικοποίηση των δημοσίων οργανισμών και στην κάλληλη προτεραιότητα πώλησης των μετοχών. Είναι βέβαιο ότι η αλλαγή αυτή έχει και το τίμημά της το οποίο όμως μετά από λίγα χρόνια θα θεωρείται πολύ μικρό σε σχέση με τα αποτελέσματα που θα έχουν επιτευχθεί. Γιατί είναι αναπόφευκτο ότι ένας αριθμός από τους ήδη υπάρχοντες υπαλλήλους θα αποχωρήσει, επειδή θα αδυνατεί να ακολουθήσει την νέα παραγωγική πορεία των οργανισμών. Αυτό το ποσοστό όμως, μπορεί για κάποιο χρονικό διάστημα να προστεθεί στο υπόλοιπο ποσοστό των ανέργων αλλά είναι φυσι-

κό ότι το διάστημα αυτό θα είναι σύντομο. Η αιτία που θα συμβεί αυτό βρίσκεται στην εφαρμογή της φιλελεύθερης οικονομικής πολιτικής η οποία θα ωθήσει τις επιχειρηματικές δραστηριότητες, δημιουργώντας έτσι νέες θέσεις εργασίας, όχι μόνο για τους υπαλλήλους που αποχώρησαν από τις πρώην δημόσιες υπηρεσίες, αλλά και για το υπόλοιπο ποσοστό των ανέργων διαμορφώνοντας κλίμα ανάπτυξης και οικονομικής μεγέθυνσης.

Αλλά δεν πετυχαίνεται μόνον αυτό. Η ιδιωτικοποίηση και η εφαρμογή του φιλελευθερισμού θα αποδώσουν την καλύτερη δυνατή παροχή υπηρεσιών προς τον φορολογούμενο πολίτη ο οποίος μέχρι τώρα αντιμετωπιζόταν με αδιαφορία από τους δημόσιους υπαλλήλους, που ο ίδιος με το μερίδιο του φόρου του πλήρωνε. Τώρα όλες οι ενέργειες των πρώην δημοσίων και τώρα ιδιωτικών οργανισμών θα στοχεύουν στην καλύτερη εξυπηρέτηση των πολιτών βοηθώντας έτσι στην ανάπτυξη και την πρόοδο του επιπέδου ζωής στην κοινωνία.

Το γεγονός αυτό φυσικά δεν μπορεί να αφήσει ανεπηρέαστο το κράτος και τον υπόλοιπο τομέα που παρέμεινε κάτω από τον έλεγχο και την εξουσία του. Κατά αυτό τον τρόπο το κράτος και η κυβέρνηση δεν είναι αναγκαίο να παρεμβαίνει γιατί η προσφορά και η ζήτηση θα λειτουργούν με τρόπο σταθεροποιητικό, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στο κράτος να περιορισθεί και να οδηγηθεί στην πραγματοποίηση παροχών και ερευνών από τα έσοδα που θα διαθέτει, βοηθώντας έτσι και αυτό την παραγωγική ανάπτυξη του ιδιωτικού τομέα και του κοινωνικού συνόλου (...).

Με εκτίμηση
ΑΘΑΝ. Ε. ΠΑΝΤΑΖΗΣ
Αρχ. Μουσείου 17
Θεσσαλονίκη

Οργή και θλίψη και μια υπόσχεση ενός καθηγητή Μ.Ε.

Κύριοι,

Διαβάζοντας την επιστολή του συνδικαλιστή της ΟΛΜΕ κ. Αντανόπουλου στο τεύχος της 21ης Ιουνίου 1990 ένιωσα αρχικά οργή που γρήγορα μετατράπηκε σε θλίψη για το ύψος και ήθος που πηγάζει από το κείμενο.

Λισθάνομαι ηθικό χρέος να ζητήσω συγγνώμη από τον κ. Στεργίου. Θέλω παραλληλίσω να υπενθυμίσω ότι η συντριπτική πλειοψηφία των καθηγητών αλλά και όλων των εκπαιδευτικών αντιτίθεται - δυστυχώς ως τώρα με τη σιωπηρή αποχή από τις διαδικασίες συλλεξεύσεων - στις επιλογές της «συνδικαλιστικής» ηγεσίας.

Υποσχόμεθα όλοι οι νουνεχείς συνάδελφοι να κτίσουμε ένα κοινωνικά ευαίσθητο και πολιτικά αυτόνομο, αλλά και διορατικό, ενιαίο, εκπαιδευτικό κίνημα, ανοιχτό στα μηνύματα του 21ου αιώνα και πέρα από κομματικές εξαρτήσεις και μυθοπλαστικές φαντασιώσεις της εποχής της 3ης Διεθνούς ή του τριτοδρομικού σοσιαλισμού.

>>>